

Szegedi Egyetem

III. évfolyam 3. szám

A SZEGEDI FELSOOKTATÁSI INTÉZMÉNYEK LAPJA

1965. február 12.

A legelső: megismerni az alap kutatások módszereit

Beszélgetés Orvostudományi Egyetemünk
diákköreinek felelősével, dr. Szemere György adjunktussal

— A legutóbbi diákköri konferencia — országosan egybehangzó vélemény ez — kitűnően sikerült, az eddigi konferenciák közül ez volt a legszínvonalasabb — s e siker máig érezteti jótékony hatását. Talán ebből a tényből kell kiindulni, ha az orvosegyetem diákköri munkája felett szemlét akarunk tartani — mondja beszélgetésünk bevezetőjeként dr. Szemere György egyetemi adjunktus, a Szegedi Orvostudományi Egyetem tudományos diákkörének „gazdája”.

— Ez a tény ugye nyilván azt jelenti, hogy a lelkészség nem hagyott alább a diákságban Szegeden?

— Sőt, bátran állítható, hogy akik diákköri kutatómunkájuk gyümölcsét is megízlelheték legutóbb — akár jutalom, kitüntetés formájában, akár a dolgozatuk ismertetését követő, hosszas taps alakjában a kollégák részéről — fokozott lendülettel dolgoznak az idén. A legszerényebb diák is szívóerővel bír, ha siker koronázza kísérleteit, ha elismerés a jutalma hónapok lelkiismeretes kutatómunkájának. A siker újabb nekirugásra sarkall. Bár a létszámot tekintve, tehát „statisztikailag” nincs különösebb előreugrás az előző évekhez viszonyítva — 196 tagja van idén a diákköreinknek, — feltétlenül tartani fogják a színvonalat diájkaink a tavaszi konferencián, sőt, az az érzésem, egy-két vonatkozásban túl is tudjuk haladni az előző esztendőket. Konkrét példákra persze, egyelőre nem célszerű hivatkozni, hiszen március közepéig — amikor a dolgozatok helyi bemutatására s elbírálására fog sor kerülni — még sok minden történhet. Kiemelkedő siker és kudarc egyaránt, hisz az orvosegyetem diákköri munkája csaknem teljes egészében kísérletekhez kötött, s a kísérletek sikerétől vagy kudarcától függ végeredményben a dolgozat sorsa. Előre „elkiabálni” tehát nem érdemes a konkrét témákat. Márciusban minden kiderül...

— Milyen problémákat kell megoldaniuk „útközben” a diákkörök irányítóinak?

— Még mindig élénk vita tárgyat képez az a kérdés, hogy mekkora legyen az a segítség az oktatók részéről, amely megvédi a diákköri hallgatót a kezdeti kudarcától, de nem megy a tudományos etika rovására sem. Változatlanul fennáll a veszélye mind a diákkörös túlzásba menő magárahangyásának, mind a „túltámogatás”-nak. Az egységes egészséges normákat közösen ki kell dolgozni a négy magyar orvosegyetem felelősének, másként olyan vizsgaszabályzat fog előállni, hogy egyik-másik egyetem diáksága, ahol szigorúbb

„distantcot” tartanak meg az oktatók, — gyengébb előadásokkal fog szerepelni a konferencián, mint azoknak az egyetemeknek a képviselői, melyeknek oktatói intenzívebben segítenek bele a pályaművek elkészítésébe.

— Az irodalom tanulmányozása vonatkozásában mi a helyzet?

— Vitatható kérdés, hogy milyen formában bocsássuk rendelkezésre a diákkörösöknek a vonatkozó irodalmat. Szerintem semmiképpen nem helyes kivonatolt, magyarra fordított és tisztázott irodalmi utalásokat adnunk, mert ez természetesen „elkényelmesíti” a hallgatót. Másrészt az irodalom keresésének, fordításának, alkalmazásának feladatait abszolút mértékben rájuk bízni — szintén helytelen, ezzel megoldhatatlan feladatok elé állítanánk, s elkedvetlenítenék a lelkesebbeket is. A kari könyvtáraknak — mint arra Budapestben történt is kezdeményezés — bibliográfiai gyakorlatokat kellene szervezniük a hallgatók számára, s abban meg lehetne állapodni, hogy a diákköri vezető-tanárs jelölje ugyan ki az olvasandó irodalmat, ám annak fordítása és rendszerezése legyen a hallgató feladata.

— A kísérletek vonatkozásában melyik a helyes álláspont?

— Természetesen az, mely szerint a kísérletek kivitelezését teljesen rábizzuk a diákkörösre, az oktató legfeljebb az eredményeket ellenőrzi.

— Tudomásunk szerint vita tárgyat képez az is, hogy a klinikákon, vagy az elméleti intézetekben folyók-e a diákköri munka.

— Ilyen probléma is akad valóban, s szerintem, tekintve, hogy az elméleti intézeteknek komoly előnyük van a diákköri kísérleti, kutatómunka vonatkozásában a klinikákkal szemben, mérlegelni kellene: nem lenne-e célszerű, ha a diákkörben működni óhajtókat arra köteleznék, hogy az alsóbb évfolyamokra bizonyos időt elméleti intézetben töltsenek el, hogy metodikailag jól felvértezdhessenek. A diákköri munka súlypontját az első három évre kell helyezni, s az alap kutatások módszereit alaposan megismertetni. Ez a diákköri tevékenység alfája.

— Megemlíteném még, hogy a laboratóriumi ismeretek megszerzésével szinte hasonló fontosságú a nyelvtanulás is. Az egyetemi idegennyelv-oktatás hatásfokát a jó szakfordítás színvonalára kell emelni. El kellene érniük, hogy csak olyan hallgató kerülhessen diákkörbe, aki legalább jól olvas egy idegen nyelven, tehát képes szakdolgozatokat eredeti nyelvükön tanulmányozni.

— Hadd mutassak rá egy eléggé elhanyagolt területre:

az ideológiai képzés problémáira is. Meggyőződésem, hogy a jelenleginél sokkal több figyelmet érdemelne a diákköri tagok ideológiai képzése. Ugyanis, a tudományos kutatómunka számos olyan problémát vet fel nap mint nap, melyek megoldása vagy értelmezése jelentős filozófiai tájékozottságot igényel. Olyan oktatási formát kellene keresni a diákkörösök számára, mely biztosítja az ideológiai kérdéseknek a szaktárgy vonatkozásaira vetítését.

Azzal a kívánsággal búcsúzunk Szemere adjunktustól: szívből kívánjuk, hogy mind a márciusi „rosta” konferenciákon, mind az áprilisi nagy vetélkedésen minél több önálló ígertes szegedi pályaművet ismerhesse. Bízunk benne, hogy ezekben az idén sem lesz hiány...

az ideológiai képzés problémáira is. Meggyőződésem, hogy a jelenleginél sokkal több figyelmet érdemelne a diákköri tagok ideológiai képzése. Ugyanis, a tudományos kutatómunka számos olyan problémát vet fel nap mint nap, melyek megoldása vagy értelmezése jelentős filozófiai tájékozottságot igényel. Olyan oktatási formát kellene keresni a diákkörösök számára, mely biztosítja az ideológiai kérdéseknek a szaktárgy vonatkozásaira vetítését.

Azzal a kívánsággal búcsúzunk Szemere adjunktustól: szívből kívánjuk, hogy mind a márciusi „rosta” konferenciákon, mind az áprilisi nagy vetélkedésen minél több önálló ígertes szegedi pályaművet ismerhesse. Bízunk benne, hogy ezekben az idén sem lesz hiány...

D.

Országos titkári tanfolyam

Szegeden rendezte meg a KISZ Központi Bizottság Egyetemi és Főiskolai Osztálya a felsőoktatási intézmények KISZ-titkári tanfolyamát. A tanfolyamot, amelyet a Szegedi Orvostudományi Egyetem KISZ végrehajtó bizottsága segítségével az egyetemen Szemeszti klinikájának előadó termében, valamint a Semmelweis kollégiumban tartották meg, a VI. Kongresszus határozataiból adódó feladatok végrehajtásáról tanácskoztak a résztvevők. Az egyetem, főiskolák és felsőfokú technikumok KISZ-titkárai intézménytípusonként hat szekcióban vitatták meg a feladatok végrehajtásával kapcsolatos tennivalókat.

Darvasi István elvtárs előadása közben

A téli tanfolyam résztvevőinek egy csoportja a Szemeszti klinika előadótermében

A tartalomból:

Jugoszláviai jegyzetek

SZÉLRÓZSA

Vizsgák — képekben

Egy kollégista szemével

Kongresszusi határozatok végrehajtása jegyében

Elmondta Várkonyi Zoltán, a JATE KISZ VB. titkára

A most kezdődő esztendőre vonatkozóan terveinkben alapvető változás nem történik, továbbra is a kommunista szakemberképzés elősegítése az elsődleges feladat, s

ezzel összefüggésben a KISZ-kongresszus szabta célkitűzések megvalósítása: az eszmei-politikai nevelőmunka színvonalának további emelése és a KISZ politikai jellegének megerősítése, előtérbe állítása.

E célkitűzéseknek megfelelően szeretnénk feldolgozni az év első taggyűlésein a Kongresszus anyagát.

Az ISZM továbbfejlesztése szellemében 8 felsőoktatási intézmény KISZ-szervezetében folyik kísérlet 1964 szeptemberétől az új követelményrendszer kidolgozására. A kísérlet egy éves időtartamra szól, akkor összegezzük országos szinten is tapasztalatainkat. Hangsúlyozom,

az Ifjúság a Szocializmusért Mozgalom továbbfejlesztéséről van szó, s nem merőben új rendszer bevezetéséről. Arról tehát, hogy a munkatervekben a csoportok és egyének nagyobb, jelentékenyebb feladatokat kapnak.

Fontos feladatunknak tartjuk a VII. országos diákköri konferencián való, minél eredményesebb részvételt is. Ebben a vonatkozásban már részletesen nyilatkozott egyetemünk diákköreinek összefogója, Ruszoly József.

Változatlan feladatunk a tanulmányi versenyek, szakmai vetélkedők szorgalmazása, a kulturális munka minőségének emelése. Tervünk,

(Matusovszky Tibor felv.)

hogy vagy ebben a félévben, vagy a következő félév folyamán nagyobb ünnepély keretében emlékezzünk meg az egyetemi énekar 40 esztendő fennállásáról.

Táncsoportunk márciusban fogadja a Szeccezinai Egyetem pantomim-együttesét és tánczenekarákat, akik szegedi fellépéseikkel a miénk múlt évi látogatását szeretnék viszonozni.

A tavasz és nyár folyamán felépül a József Attila Tudományegyetem 300 diák befogadására alkalmas kollégiuma. KISZ Bizottságunk elsőrendű feladata ebben a tekintetben: mozgósítás a helyi építőgábor sikeres lebonyolítása érdekében.

A KISZ Központi Bizottsága segítségével ugyanis módunk lesz arra, hogy a nyári 2 hónapra építőgábor szervezzünk. Két hetes turnusokban 100-100 egyetemista vesz majd részt a tábor munkájában s a 400 résztvevő remélhetőleg jelentékenyen képes majd belesegíteni a kollégiumépítés munkálataiba.

Nagy és sürgető probléma az egyetemi klub-kérdés megoldása is.

Az „érdekvédelmi” jellegű kérdések közül két fontos probléma megoldásának elősegítése érdekében tettünk lépéseket a közelmúltban: egyrészt

igyekeztünk elérni a menzával kapcsolatos panaszok orvoslását illetően. Elvi megállapodásra jutottunk a választék-rendszer visszaállítására s a minőség megjavítása tekintetében.

A másik akció: a fiatal oktatók lakáskérdése megoldásának elősegítése.

Az elkövetkező időben szeretnénk jelentékenyen előbbre jutni a szervezeti fegyelem megszilárdítására, a mozgalmi feladatok vállalására és teljesítésére tekintetében.

Szeretnénk az egyetemi szinten rendezendő, évről-évre vezetőképző tanfolyamot sikeresen lebonyolítani; igyekeztünk kivenni részünket a felszabadulásunk 20. évfordulójára való készülődés-szabta feladatokból.

Az elmondottakat illetően pedig várjuk és reméljük KISZ-tagságunk aktivitásának növekedését, az egyetemi ifjúság legjobbjainak lelkes támogatását.

(Liebmann Béla felv.)

Diákklub

A mai egyetemisták talán nem is tudják, hogy... hol volt, hol nem volt, az Operenciás tengeren is túl, ahol a kurta farkú kis-malac már nem tőr, ott, ahol az Attila koporsóit rejtgetős Tisza az úr, volt egy híres város, úgy hívták hogy Szeged. Volt ennek a híres városnak két egyeteme. Ide járt okosodni kétezerrel több diák. Ezek a diákok jó diákok voltak ám! Ebédig-délutánig hallgatták professzoraink előadásait, gyakorlatoztak, délután és este pedig egy-egy kicsit szórakoztak. Csodálkozol, hogy hol? Akkor volt egy „Diákklub”! — bizony ám! —, ahová bejárhattak az egyetemisták, persze csak délután és este. Lehetett ott olvasni, sakkozni, rezezni, sőt még szörpöt inni és cigit venni is. A rádió vagy lemezjátszó zenéje néha még táncra is perdítette az ifjúságot, de ha ez nem, ott volt a zongora. Akkor még nem órákon kártyáztak a hallgatók, hanem a klubban! Néha jó kis esti program is volt lelkes közönséggel — úgy ám! Szerettek is ide járni a fiatalok mindkét egyetemről, szórakoztak, barátkoztak.

Azután jött a 3 bölcs ember és azt mondta: legyen itt bölcsőde a legifjabbaknak! Rövidesen lett is. Nagyon sokan örültek ennek, a kiszorított „öreges” pedig reménykedtek: majd lesz helyette másutt!

Telt-múlt az idő, eltelt egy év és felléptek a szputnyikot eltelt két év és felléptek Gagarint, eltelt nyolc év — felléptek vagy száz bolygót — és senkinek eszébe sem jutott, hogy...

...hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy Diákklub! — talán igaz sem volt!

Itt a vége, fuss el véle! Vidd illetékesek elébe, hát ha megéred még, hogy újra lesz klubélet!

— KASZA —

Nem is olyan egyszerű!

Ha az ember megöregszik és ötödéves egyetemi hallgató lesz, utolsó évének első felét a gyakorló tanítás mellett szakdolgozat írással tölti. A finis december végén és január elején kezdődik. Ekkor meg lehetőséget kap a tapintatlanság a dolgozat „hogyléte” felől érdeklődni. Ilyen irányú kérdések általában heveny szóáradatot indítanak az érdeklődő felé. En mégis elhatároztam, hogy egy szép, nevekkel színezett riportot írok rólok és a dolgozat-írás nehézségeiről.

— Interjú? — csak akkor ha nevet nem irsz. Mi ugyanis szerény emberek vagyunk és nem szeretnénk, ha megjegyzéseink netán pozitív irányba befolyásolnák a dolgozatok elbírálását. — Ebben maradtunk.

— Szögezzük le mindjárt az elején — mondják —, hogy a szakdolgozat írás nem is olyan egyszerű dolog. Több követelménnyel találja magát szemben a hallgató. Először is szükséges szakirodalmi olvasottság. Problémát gyakran az okozott, hogy a kívánt mű csak idegen nyelven állt

rendelkezésre, és ha valaki nem ismeri kifogástalanul az illető nyelvet és — természetesen — például nem tesz különbséget „and” és „end” között, az bizony komoly problémát, sőt megbotrározást okozhat. A másik követelmény: a szakdolgozatban helyet kell „biztosítani” az egyéni megállapításoknak is.

— Ezekről jobb, ha nem beszélünk — jegyzi meg egy fekete hajú kolléga. Nekem volt egy egyéni meglátásom és azt mondta az adjunktus úr, hogy ha tehetem minél gyorsabban szabaduljak meg tőle.

— Az semmi, nekem minden ékesszólásomat elő kellett venni, hogy meggyőzzem egyik gyárunk vezetőit, hogy nem vagyok ipari kém. Ugyanis termelési adatok után érdeklődtem, de sikerült és utána valóban készségesen segítettek.

Szakdolgozat írás közben arra is rádöbbentem az ember, hogy nem tud rendszeresen foglalmazni se. Szeretne valami nagyot, valami szépenhangzót írni, de ilyenkor nem jut eszébe semmilyen értelmes gondolat. Csak az tudja, aki csinálta már, hogy

milyen nehéz például egy 10 számot tartalmazó táblázat-ról 1 oldal „szöveget” írni.

A dolgozatokat február 1-ig kell beadni, géppel írva és bekötve. Amde a sors és a kereskedelem összefogott, hogy egy kevéske borsot dáráljon a „szakdolgozók” orra alá. — Írógéppapírt ugyancsak nem lehet kapni. Beszerzésének két lehetőségéről beszélnek. Vagy körül udvaroljuk az intézetek adminisztrátorait, vagy feladva a posta forgalmát, élénk kereskedelmi levelezést folytatunk papírúgyben. Ellestem, a levelek zömmel így kezdődtek: „Drága jó Szüleim! Ha egy kis szeretetet érezték idegembe szakadt fiatalok iránt, könyörüljétek rajtam és küldjétek géppapírt, mert...”

Ha már megvan a papír, jöhet a gépelés. Na, de ki gépeljen?

— En úgy gépelek, mint a villám — mondja egy bizontos szemöldökű dalia. Hol ide csapok, hol oda.

— Az biztos, hogy nekem is több másodpercet venne igénybe a dolgozat legépelése — toldja meg valaki. — Ne fitogtassuk gépiró

művésztünket, hisz írógéppünk sincs.

— Te ne sírjal, nektek van a szobában — szögezi le egyik kollegina.

— Drágám, tudod te mi a különbség a mi írógéppünk és a traktor között?

— ???

— Semmi. Mind a kettő „csörömpöl” és egyik se ír. Legvégső esetben az Univerzál KTSZ-t fogjuk igénybe venni, potom 2 forintért oldalanként.

A nehézségek ellenére is, azonban már mindenkinek „együtt van” az anyaga, sőt — az én művem már a kiadóban van — harsán közbe egy diadalittas hang.

— A kiadóban, csak nem?!

— Az én kiadóm hivatalos neve ugyan Könyvkötő Vállalat és nem ők fizetnek, hanem én, de úgy olyan jól hangozik.

Bejezésül csak annyit. Ne gondolja azt a kedves olvasó, hogy mi ilyen felületesen és komolytalanul írunk meg dolgozatainkat. Szó sincs róla. Valamennyien „mindent” bele adunk”, hogy a legjobban sikerüljön, hisz szabadon választott, hozzánk közel álló témákon munkálkodtunk, de valóban voltak a szakdolgozat írásnak ilyen humoros sőt néha bosszantóan humoros epizódjai.

M. R.

JUGOSZLÁVIAI JEGYZETEK

I.

Két hét elég rövid idő egy ország felsőoktatásának és az ifjúsági szervezet munkájának beható tanulmányozására, különösen, ha az illető ország felsőoktatása olyan sokrétű, mint ezt Jugoszláviaiban tapasztaltuk. Háromtagú küldöttségünk amely az Országos Diákbizottság részéről két héttel volt a Jugoszláv Főiskolások Szövetségének vendége, járt Belgrádban, Novi-Sadon, Zágrábban, Split-ben és Rijekében.

A felsőoktatás helyzetének elemzése helyett a következőkben a teljesség igénye nélkül azt próbálom értékelni, milyen egy egyetemi hallgató helyzete a beiratkozástól a diploma megszerzéséig — előrebecsajítva, hogy az egyetemek között é a helyzetet illetően elég nagy különbségek vannak.

Jugoszláviaiban általában nincs felvételi vizsga az egyetemeken. Az egyetemre bárki beiratkozhat, felvételi vizsga nélkül, aki az egyetemi szakjához megfelelő tárgyakból eredményes érettségi vizsgát tett. Tulajdonképpen minden esetben a felvételt megelőzően a felsőoktatás eldönti. Ezenkívül 1961 óta bárki beiratkozhat az egyetemre — iskolai vezettségétől függetlenül —, ha választott szakjához megfelelő szakmában legalább öt éve dolgozik és — itt kötelező jelleggel — eredményes felvételi vizsgát tesz. Egyrészt ennek a felvételi rendszernek is következménye a nagyfokú lemorzsolódás, amely korosztályonként átlagosan 10—15 százalék, de helyenként a 30—40 százalékot is eléri.

Ha a hallgató bekerül az egyetemre, anyagi helyzetét nem határozzák meg állami rendelkezések, mint nálunk, hanem három lehetőség közül választhat: társadalmi, vagy kölcsön-ösztöndíjra köt szerződést valamely vállalat, vagy intézménnyel, illetve ösztöndíj nélkül végzi tanulmányait. A társadalmi ösztöndíj a mienkhez hasonló rendszerű. A kölcsön-ösztöndíj lényege, hogy a hallgató szerződést köt egy vállalat a tanulmányi időre folyósítandó ösztöndíjról, amelynek összege általában 8—10 ezer dinártól 20—25 ezer dinárig terjed. Ilyen módon a hallgatók 10—15 %-a kap ösztöndíjat, amit az üzem az esetben folyósít, ha az illető nem veszít évet. A végzés után az ifjú skakember a pénzt visszafizeti, de: elegendik a teljes összeget, ha érvesszeség nélkül és kintünő rendűen végezte az egyetemet. Jó és jeles

rendűség esetén a kölcsön bizonyos százalékát elengedik. Ilyen formán Zágrábban például a hallgatók 8—10 százaléka kap támogatást. Országosan az ösztöndíjak valamilyen formájából évente a hallgatók 25—30 százaléka részesül. A hallgatók nagyfokú lemorzsolódásához jelentősen hozzájárulnak az anyagi problémák.

Hogy valamelyest érzékelní lehessen az ösztöndíjak összegének értékét, egy kimutatást idézek a Novi-Sadi Ifjúsági című lapból az ottani egyetemisták helyzetéről:

Egyetemista diákokthoz ebéd az egyetemen	3 200 dinár
vagy étkezéskor vácsora az egyetemen	4 500 dinár
vagy étkezéskor reggel (hol itt, hol ott)	3 100 dinár
szórakozás	2 000 dinár
tankönyvek	2 000 dinár
egyéb költségek	2 000 dinár
Összesen:	18 300 dinár

A fenti „költségvetés” egy hónapra szól. Hozzá kell még tenni, hogy Novi-Sadon a társadalmi ösztöndíj — évfolyamoktól függően — 12 ezer dinártól 20 ezer dinárig terjed, a kölcsönök összege átlag 7—8 ezer dinár.

Itt kell még megemlítenünk, hogy átlagban a hallgatók 20—25 százaléka lakik diákokthozokiban.

A hallgatók igénybe vehetik az egyetemi étkezdét. A költségeket illetően alapul vehető a fenti kimutatás. A rijekai menzán ebédelve például azt tapasztaltuk, hogy a minőség és mennyiség a mienkéhez hasonló, a menza berendezése Szegeden talán modernebb.

A hallgatók a kereset teljes leírásból kiindulva a Jugoszláv Főiskolások Szövetségére Zágrábi szervezetének kezdeményezésére életré hívták a diákiszerviz intézményt, amely ma már országosan elterjedt. A diákiszervizről a kiinduló helyen Zágrábban kaptunk tájékoztatást, így például is onnan valók. A diákiszerviz szervező iroda, amely Zágrábban hét dolgozóval dolgozik és feladata, hogy a hallgatóknak évközben és nyáron kereseti lehetőségeket biztosítson.

A hallgatók a kereset teljes összegét megkapják és a vállalat a kereset után 10 százalékat az irodának fizet el-sősorban fenntartási célokra. A diákiszerviznek tagja lehet minden hallgató, aki vizsgáit időben és eredményesen leteszi. Bukott tanuló nem lehet a szerviz tagja. A diákiszerviz az ifjúsági szervezet jelentős kezdeményezése és mint említettem, ma már országosan intézményesített formája annak a munkának, amely a hallgatók anyagi problémáinak segítségét hivatott szolgálni. (Folyt. köv.)

Dr. Kocz János

Ez a novi-sadi kislány nem fizeti munkát, hanem — főiskolás, aki a fém-megmunkálás elemi fogásait tanulja, hogy később tovább adhassa a megszerzett tudást.

FARSANG

A csuklós villamos „könyökében” a következő kérdéssel fordult hozzám ismerősöm. „Tudod mi az abszolút kellemetlen? — Nem? Na, ide figyelj! Elhatároztuk, hogy rendezünk egy kis farsangi házibulit barátoméknál. Kikötöttük, hogy álarcon kívül jelmez is kötelező. Közel lakunk egymáshoz és ez „feltűnés nélkül” megoldható volt. Tudod, ilyenkor az a szokás, hogy — és csak így érdekes — még a legjobb barátok sem árulják el egymásnak maszkjukat. Én kisasszonyomra változtam. Húgom alaposan „kikészített”, testileg, lelkiileg egyaránt. Komolyan olyan szép voltam, mint egy választási nőstényoroslán. Rettenetes sikerem volt. Többször abba a megtiszteltetésbe részesítettek fű rajongóimat, hogy táncolhattak velem.

— Egy nőstényoroslánal.
— Képzelem.

Természetesen tánc közben társalogtunk is. Egyik „cowboytáncos” fiú imígyen szólott hozzám. „Kisasszonykám, te úgy táncolsz, mint egy légpárnás háztartási robotgép.” — Hogy én robotgép. Nézd, ami sok, az sok, és erre azt találtam felelni, hogy „hosszad képest egy vízborjú kecses őzike.”

— Nem tudtad meg ki volt a cowboytáncos?”

— A menyasszonyom!

M. R.

Eredményes kísérletek a vitáliummal

A Szegedi Orvostudományi Egyetem II. sz. fogklinikáján az elmúlt öt év alatt mintegy 25 esetben készítették fogpótlást a szövetbarát vitálium felhasználásával. Budapest után, tudományos intézetek közül elsőnek alkalmazott kísérleti műtétek sikerrel jártak. Volt betegek többsége, immár hosszú évek után sem jelentkeztet náluk semmiféle újabb panasszal.

A műtét lényege, hogy a hiányzó fogak helyén, sebészi beavatkozással, a tökéletesen megtisztított állkapocscontról pontos mintát vesznek, s az ennek alapján kiformázott vitálium fém-pillért beültetik az inbe. A seb gyógyulása után a pillér olyan szilárdan áll, hogy az ebből kivezetett csapra tökéletesen rá lehet építeni az új műfogsort. Tapasztalataik szerint e módszerrel, az eredeti jó fogakhoz hasonló tulajdonságú rágófelületet tudnak adni, még a teljes foghiányban szenvedő pácienseknek is.

A kutatók a módszer biológiai hatásaival kapcsolatban folytathatnak most további vizsgálatokat.

A kísérleteket végző kutatók a fogpótlásnak ezzel az új módszerével megismertetik a Szegedi Orvostudományi Egyetemen ez év őszén először diplomát kapó 16, ötödéves fogorvostanhallgatót is.

Előkészületek a József-Attila évforduló megünneplésére

A József Attila Tudományegyetem életében április 8. jelentős napnak ígérkezik. Névadónk, József Attila 60. születésnapját ünnepeljük ezen a napon. A múlt évi Radnóti-emlékünnepély rendezésében tapasztalt hibák megelőzése érdekében folyának már most az ünnepség előkészületei.

A tervek részleteiről Tamás Attila tanszékvezető docens elvtársal beszélgettünk. Amint elmondta, a költő tiszteletére rendezendő ünnepély szervezésére egy külön bizottságot hoztak létre. A bizottság tevékenységének eredményességét mi sem bizonyítja jobban, mint az, hogy már most, két hónappal előre kialakultnak mondható az ünnepség programja. A megemlékező beszédet — Tamás Attila bevezet-

tőjét — irodalmi műsor követi.

József Attila verseinek tolmácsolására három budapesti előadóművészt (Horváth Ferenc, Bodor Tibor, Szentpál Monika) hívnak meg. Mússal lép fel a szavalókórus is.

A szavalatok mellett ének és zeneszámok teszik színesebbé az ünnepséget.

A Tisza szálló koncerttermében rendezendő műsorra, bár az egyetemünk belső ünnepségének számít, természetesen szívesen látunk minden érdeklődőt. Ez a rövid híradás a tervekről már előre sejteti, hogy a komoly alapos előkészületeknek színvonalas, értékes eredménye lesz. József Attilához és róla elnevezett egyetemünkhöz méltó, bensőséges megemlékezésre kerül majd sor.

Földváry László

Kis adag? — Nagy adag?

Medikus vizsgák csokorba gyűjtött tanulságai

Félévkor Gyógyszertanon vizsgáztató. A hallgató nem kötelező beszámoló van. Mindenki beszámol a tudásáról, vagy a — nemtudásáról.

Íme az utóbbira néhány eset. — „Sic itur ad astra!”

B. hallgató kérdése az Apomorfin. Mondja, hogy tud hánytatni, ekkor és ekkor kell adni stb., csak éppen azt nem mondja, mennyi az adagja. A vizsgáztató érdeklődik: mennyit adunk ebből embernek? Kis térvázás után: 50 centit. Az egy kicsit sok, — így a

javít. Így sajnos...

De ki a hibás a vizsgázó hirtelen távozásáért?

Ez esetben a vizsgáztató is. Miért?

Nem határozta meg, hogy hány emberre érti az adagot. A vizsgázó gondolhatott 25 emberre is. Bár ezt viszont nem közölte.

D. hallgató hosszabb ideje azon töri a fejét, mennyi Strophantint kell adni, hogy megszűnjenek a tüdő oedémánál jelentkező panaszok. Egyszer csak „megvilágosodik” az agya: 4-5 centit, intravénásan.

Ettől tényleg megszűnnek. Örökre! A vizsgáztató számára is az a probléma, hogy hányast adjon.

Cs. hallgató igen gyenge felelete mellett egy figyelemre méltó újítási javaslatot kockáztat meg:

„Alkaloidának nevezzük az ópium és morfium származékait.”

P. hallgató már a sírban van receptúrája miatt, de a vizsgáztató megpróbálja még kihúzni. Hát kérdez:

— Mire jó az Amidazophen és mennyi a dózisa?

(A delikvens hosszas töprengés után:) lázcsillapító, 1 centit kell adni.

Az egy kicsit kevés lesz. Ja! Igen-igen! Nagy láz esetén lehet másfél centit is. Ez még mindig kevés! Hátha egy másik kérdés...

— Mire használják az Apomorfin?

A válasz: fájdalomcsillapításra!

P. hallgató marad a „sírban”. Később amikor a hu-

mánus oktató egyik kollégájának meséli el még mindig remegve a felindulástól a fenti bemozdást, az a világ legtermészetesebb hangján jegyzi meg: mi az? Te nem tudtad, hogy Apomorfinnal is lehet fájdalmat csillapítani? Értetlenül néz — ezúttal a vizsgáztató. Nem ismer ilyen alkalmazást. Ekkor a kollega — most már mosolyogva: hát adsz egy csomó Apomorfin-t és úgy hány a beteg, hogy közben minden fájdalmát elfelejti.

Ami nyilván igaz is lehet, de szerencsére van humánusabb fájdalomcsillapítás is.

M. hallgató már nem tudta a morfint, az amidazophent és ezután kapja a codeint.

Válasz: a köhögéscsillapító, negyed esetleg fél milligrammos adagban.

Negyed, esetleg fél milligramm? — csodálkozik a vizsgáztató. Ez a mennyiség homeopathiának nagyon sok, racionális therápiának nagyon kevés. Mint az ön tudása.

C. hallgató már 4-5 dózist „szabott el” alaposan. Újabbat kap:

Tudja-e, mi az a kékkó, s mire lehet használni a therápiában?

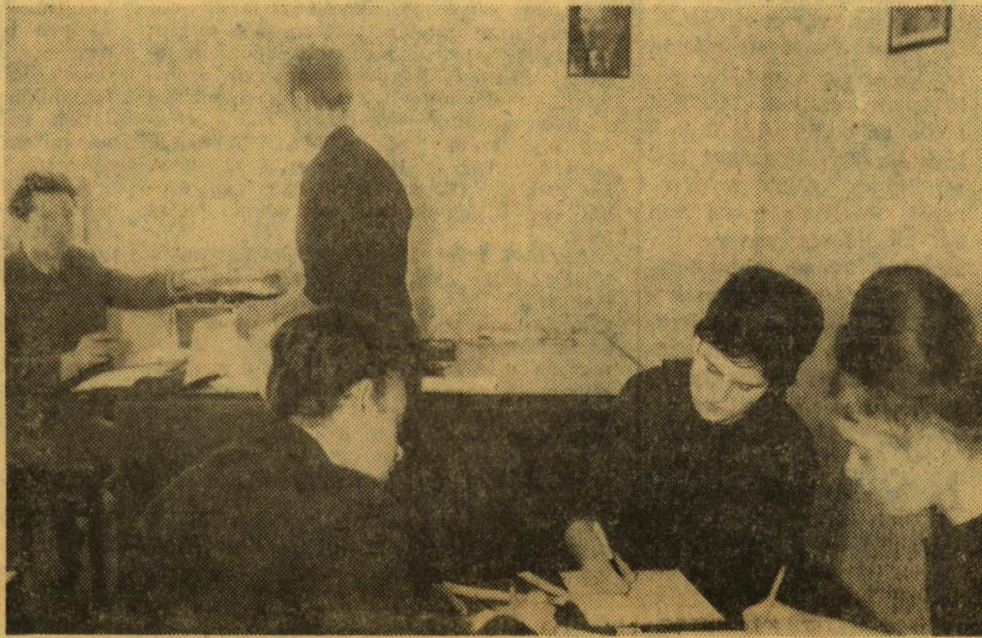
Hosszas álmélkodás után: hánytatni lehet vele.

Úgy van! — örvendezik a kérdező. Mennyit kell adni? A válasz gyors: 1 milligrammot p. o. Kevés lesz az!

Lehet 2 milligrammot is. — No, hagyjuk abba! — veszi el türelmét a vizsgáztató. Így milligrammonként két óra alatt sem jutunk el az ezresekig.

K. A.

VIZSGÁK — KÉPEKBEN

Végezték a vizsgaidőszak, vége a téli szünetnek is már s megkezdődtek a második félév előadásai. Emlékeztetőnek közöljük ezt a néhány képet, reméljük a képeken szereplők mindegyikében kellemes emlékeket idézünk föl velük. Péter Anna I. éves orvostanhallgatóban biztosan, aki miután a filozófiai tanszéken Papp János tanárségénél levizsgázott (első kép), oly sugárzó mosollyal mutatja, kilépvé az ajtón, indexét társainak (második kép), hogy az abba írt jegy csak jeles lehet. S reméljük, azok a vizsgázók, akiket a Politikai Gazdaságtan Tanszék folyosóján kapott lenycevégre riporterünk (harmadik kép) vizsgájuk után ugyanilyen jókedvűen, derűsen beszélgetnek, mint itt, a sorra kerülésükre várakozva.

S ha már reményekről van szó: reméljük, hogy elsővéseink az első vizsgák akadály után egyre biztosabban veszik majd a következő akadályokat, újabb vizsgaidőszakokban.

Százötvenezer forinttal több mint tavaly

Az idei évtől — tulajdonképpen minden új esztendő-től — is sokat várunk. Van, aki sikeres vizsgákat, mások szakmai, tudományos előrelépést, ismét mások anyagi gazdagodást.

Mi is elindultunk, érdeklődtünk, körülnéztünk, megkérdeztük az embereket: Mit várnak az új esztendő-től? Ezúttal azonban határozott elképzelésekkel kerestük fel az interjúalanyokat: a Tanárképző Főiskola Gazdasági Hivatalának vezetőit.

Hogyan gazdagodik tovább a Főiskola, milyen új beruházások várhatók 1965-ben? Érdeklődésünkre elmondták, hogy

a Beruházási Bank már megnyitott egy nagyobb tételű, 550 ezer forintos számlát, amely import- és „belföldgépek”, műszerek beszerzését tartalmazza.

Többek között scincillációs mérőfejet kap mintegy 20 ezer forint értékben a fizikai intézet, analitikai mérleggel, faipari szalagfűrészszel gyarapodik tovább a főiskola technikai felszere-

lése. A teljes összeget a tan-székek technikai fejlesztésére fordítják.

Még ugyanebben az évben várható egy újabb beruházás, mintegy 200 ezer forint értékben. Ezt az összeget telekkisajátításra fordítják.

A Lillom utcában, (azaz a „libalegelő” egy részén) épül majd fel az idén megvásárolt területen az új diákokthoz.

Mindent összevetve, a beruházási keret tehát 150 ezer forinttal magasabb a tavalyinál.

Az egyedenként 8000 forint aluli költségvetési és beruházási alap is eléri a tavalyi összeget.

Háromszáz ezer forintot ugyancsak a tanszékek műszaki fejlesztésére fordítanak.

A 400 ezer forintos felújítási alap három kategóriában oszlik meg. 200 ezer forintot épületfelújításra, 100-100 ezret pedig bútor és jármű felújításra fordítanak.

Az új év tehát jól kezdődik a Tanárképző Főiskolán is.

